

hold, hvorom her er Tale, ere jo Terrainforhold og Kommunikationsforhold, og det er sandelig ikke af de Forhold, som væsentlig forandre sig i Løbet af en halv Menneſkealder, som jo er det Høieste, der her er Tale om. Hvad det ærede Mindretal har ment med en forandret Sammensætning af Lovgivningsmagten, er mig oprigtig talt ikke klart; jeg har ikke hørt, at der er Tale om en forandret Sammensætning af Lovgivningsmagten. Den forandrede Sammensætning, der ad almindelig Vei kan blive Tale om, er jo den, at nogle af os gaa ud af Rigsdagen og Andre komme ind, men at det ſkulde gjøre nogen væsentlig Forandring i Sammensætningen, tillader jeg mig at betvivle. Men det ærede Mindretal har en anden Grund, og det er den, at man vilde vække Forventninger paa mange Steder i Landet og det ſaaledes, at Lovgivningsmagten ſet kunde komme til at krympe ſig ved at lade diſſe Forventninger blive uopfyldte. Jeg ſkal i den Anledning bemærke, at det er beſynderligt, hvor forſkjelligt Syn man kan have med Henſyn til det Maal, man tror at ramme, thi Flertallet har netop tænkt ſig ved ſit Forſlag at fremkalde det Mobbatte af, hvad Mindretallet frygtede, nemlig at vække Forhaabninger i ſaa ſaa Dele af Landet ſom muligt; det er netop derfor, at man har ſøſket at ſaae fremhævet i Loven, at diſſe Punkter og kun dem man var enig om, burde komme i Betragtning ved Statsbaneanlæg. Derved vilde man netop forhindre den overordentlig ſtore Konflikt af Ideer og Planer med Henſyn til Punkters Vigtighed og Betydning, ſom jeg er overbevist om, at den ærede Indenrigsminiſter kunde give os en meget livlig Skildring af og ſlaaende Bevifer paa, hvis han vilde fremlægge for os Indholdet af den righoldige Mappe, ſom han i ſaa Henſeende utvivlsomt er i Beſiddelse af.

Samtidig med, at dette alſaa er Flertallets Anſkuelse med Henſyn til Statsbaneanlæg, vil det tillige fremgaa af, hvad jeg har udtalt, at man ikke kan udtale ſig for en ubelukkende Anvendelse af dette af Regjeringen foreslaaede System. Det er Flertallets, og jeg tror hele Udvalgets Mening, at der kan paa flere Punkter i Landet være ſaa ſtore lokal-kommunale Interesſer, at der viſtnok med Berettigelse dertil kan knytte ſig Onſker om at ſaae diſſe Interesſer ſtøtte ved Hjælp af Jernbaner, og at Staten i ſaa Tilfælde ogſaa bør komme Beſtræbelſerne paa ſaadanne Steder i den heromhandlede Retning til Hjælp. Som meget nærliggende Exempler har Flertallet i Betænkningen anført Jernbaneanlægget fra Skive til Glyngør og fremdeles fra Odder til Aarhus og fra Nørre-Sundby til Åſaa; men navnlig er det da den forſtærkede Bane, der maa fremhæves, da den tidligere er bleven vedtagen her af Rigsdagen, og man har derfor ogſaa troet i Lovforſlaget at burde foreslaa optaget en Paragraf, hvorefter Konceſſionen paa denne Bane

bliver forlænget. I hvert Tilfælde vil det jo deraf blive klart, om Overſtridelsen af Lidsfriſten, ſom det almindelig er blevet fortalt, var begrundet paa rent tilfældige Omſtændigheder, eller om der virkelig ikke er den fornødne Interesſe i Egnen for dette Baneanlæg. Jeg ſkal kun ſige, at Udvalget har ſøgt Underretning i ſaa Henſeende hos den høitagtede Miniſter, og at den høitagtede Miniſters Svar i ſaa Henſeende lød paa, at Konceſſionen ikke var meddeelt, da Lidsfriſten var udløben, uden at den nedſatte Komite havde kunnet fyldeſtgjøre Miniſterens Betingelser og navnlig ikke havde kunnet ſtaffe Sikkerhed for, at Anlægget virkelig kom til Udførelſe. Der vil jo, hvis det høie Thing maatte vedtage denne Paragraf, blive givet Leilighed til at komme til Klarhed i dette Stykke. Endnu er der en Sag, der har været under Behandling i Udvalget, det foreliggende Spørgsmaal vedrørende, nemlig, hvorvidt det maatte være rigtigt at bygge Banerne ſom lette eller ſom ſvære Baner. Flertallet har ikke optaget noget derom i ſin Betænkning, idet nemlig Reſultatet af Forhandlingerne, eller rettere ſagt af de Oplyſninger, man ſøgte, var det, at der ingen tilſtrækkelige Erfaringer forelaa i ſaa Henſeende. Det ærede Mindretal mener, at man burde være gaaet næriere ind paa dette Spørgsmaal; men jeg tror, at det vilde have været ganſke overordentligt vanſkeligt, og, efter hvad der foreligger, næſten ūrkeſløst at have gjort det, thi der foreligger ſom ſagt ikke Andet end, at man ſlet ingen tilſtrækkelig Erfaring har i ſaa Henſeende til, at der kan gjøres nogen paalidelig Slutning om dette Spørgsmaal. Naar det ærede Mindretal anfører en Bemærkning i en Skrivelse fra Direktøren for Statsbanerne angaaende dette Punkt, ſaa tror jeg oprigtig talt, at det ærede Mindretal tillægger denne Bemærkning en alſfor ſtor Vægt, jeg ſigter til den Bemærkning, at man maatte ſværere kunde gaa til lettere end til ſværere Baneanlæg i Jylland. Sagen er nemlig den, at, Svaret, hvori denne Bemærkning findes, er givet paa et Spørgsmaal, om man ſkulde foretrække ſværere Anlæg for lettere, og gaar ud paa, at efter de Erfaringer, man har, og ſom rigtignok ere temmelig ſaa, kan man ikke tro, at der er nogen Grund til at gaa over til et ſværere System, og derefter gjør Direktøren ganſke en paſſant den Bemærkning, at ſkulde man Noget, kunde man maatte ſværere gaa til noget lettere end noget ſværere. Jeg tror ikke, at der i denne Bemærkning kan have været nogen egentlig Anledning til at gaa dybt ind paa hele dette Spørgsmaal, og har der været en ſaadan Anledning, kan jeg ikke Andet end forundre mig over, at det ærede Mindretal ikke med et Ord har ſøgt at ſaae denne Forhandling i Gang i Udvalget. Med Henſyn til dette ſidſte Punkt ſkal jeg iøvrigt bemærke, at vi have en, rigtignok kun kort, Erfaring i ſaa Henſeende fra Forholdene ved Standerborg—Silkeborg Banen.